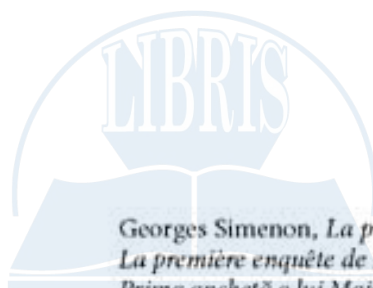

Cuprins

Prima anchetă a lui Maigret.	5
Răspintia morții.	129
Cine a ucis-o pe Cécile?	229
Inspectorul Cadavre	337
Maigret și gangsterii	447
Maigret se teme	567
Maigret și prietenul din copilărie	687
Maigret la New York.	805

Georges Simenon, *La première enquête de Maigret*

La première enquête de Maigret © 1949 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Prima anchetă a lui Maigret © 2004, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *La nuit du carrefour*

La nuit du carrefour © 1931 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Răspîntia morții © 2006, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Cécile est morte*

Cécile est morte © 1942 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Cine a ucis-o pe Cécile? © 2005, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *L'Inspecteur Cadavre*

L'Inspecteur Cadavre © 1944 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Inspectorul Cadavre © 2004, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret, Lognon et les gangsters*

Maigret, Lognon et les gangsters © 1952 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret și gangsterii © 2007, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret a peur*

Maigret a peur © 1953 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret se teme © 2004, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *L'ami d'enfance de Maigret*

L'ami d'enfance de Maigret © 1968 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret și prietenul din copilărie © 2006, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Georges Simenon, *Maigret à New York*

Maigret à New York © 1947 Georges Simenon Limited, all rights reserved

Maigret la New York © 2004, 2013 Georges Simenon Limited, all rights reserved

GEORGES SIMENON ® Simenon.tm, all rights reserved.

MAIGRET ® Georges Simenon Limited, all rights reserved.

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

GEORGES SIMENON

Integrala

Maigret

II

Prima anchetă a lui Maigret

Răspîntia morții

Cine a ucis-o pe Cécile?

Inspectorul Cadavre

Maigret și gangsterii

Maigret se teme

Maigret și prietenul din copilărie

Maigret la New York

Traducere de Nicolae Constantinescu

POLIROM

2013

II

Fata în cămașă de noapte

O noapte foarte obositoare și totuși plăcută. Maigret a dormit fără să doarmă. Visa fără să viseze, adică era conștient că visa și că își prelungea inadins visele, prin care ajungeau la el zgomotele reale.

De exemplu, loviturile de copită ale iepei peste stănoagă erau foarte reale, în schimb nu era real, devenind artificiu, faptul că Maigret, în patul său, unde transpira abundent, vedea penumbra unui grajd, crupa animalului, grătarul unde mai rămăsese fîn, precum și curtea, unde ploua în continuare și unde călcai prin băltoace negre și, în sfârșit, din exterior, casa în care se afla.

Era un fel de dedublare. Se afla în pat. Se bucura intens de căldura așternutului, de mirosul plăcut al saltelei, cu atât mai puternic cu cât Maigret îl umezea de sudoare. Dar se afla în același timp în toată casa. Cine știe dacă la un moment dat, în vis, nu era chiar casa?

Era conștient de viața nocturnă a vacilor în staul și, pe la patru dimineața, auzi pașii unui valet care traversa curtea și trăgea zăvorul. De ce să nu fi văzut cu adevărat, la lumina unui felinar, pe omul așezat pe trepied, vînturînd laptele în găleți de tablă?

Probabil că apoi căzuse într-un somn adînc, căci tresări la vacarmul făcut de apa bazinului de la closet și chiar se sperie, căci zgomotul fusese foarte brusc și violent. Dar, în clipa următoare, reîncepea același joc, și-l imagina pe stăpînul casei, cu bretelele lăsate pe coapse, ieșind de la closet și îndreptîndu-se fără zgomot spre camera sa. Doamna Naud dormea, cu fața la perete, sau se prefăcea că doarme; Etienne Naud aprinsese doar aplica de deasupra toaletei. Se bărbiera, cu degetele amortite de apa rece ca gheața. Avea pielea roz, întinsă, lucitoare.

Apoi se așeza într-un fotoliu ca să-și pună cizmele. În momentul în care urma să iasă din dormitor, dinspre așternut se auzea un

murmur. Ce-i spunea soția lui? Se apleca asupra ei și îi răspundea cu jumătate de glas. Închidea ușa încetișor, cobora scara în vârful picioarelor, și atunci Maigret, care se săturase de acea noapte magică, sărea jos din pat și aprindea lampa.

Ceasul, lăsat pe noptieră, arăta cinci și jumătate. Trase cu urechea și avu impresia că ploaia se oprise, sau, dacă nu, era o ploaie mărunță și liniștită.

Firește, băuse și mâncase bine în ajun, dar nu băuse prea mult. Și totuși, se trezea dimineata ca după o seară de beție. În timp ce-și scotea diferite obiecte din trusa de toaletă, se uita cu ochi mari la patul desfăcut și, mai ales, la acel scaun așezat alături.

Era sigur că nu fusese un vis: Geneviève Naud venise în camera lui. Intrase fără să bată la ușă. Se așezase foarte dreaptă pe acel scaun, fără să se sprijine de spetează. La început, în primul moment de stupeoare, crezuse că era cuprinsă de panică. Numai că, în realitate, dintre ei doi, el era cel mai cuprins de panică. Niciodată nu mai fusese într-o situație atât de delicată, culcat într-un pat, în cămașă de noapte, cu părul deja răvășit de pernă, cu gura cleioasă, în timp ce o tinără se instala la căpătiul său ca să i se destăinuie.

Mormăise ceva de genul:

— Dacă vrei să întorci puțin capul, mă voi scula din pat să pun ceva pe mine...

— Nu-i nevoie... N-am să vă spun decît atât... Sînt însărcinată cu Albert Retailleau... Dacă află tata, nimeni nu mă va împiedica să-mi pun capăt zilelor...

Din poziția pe care o avea în pat, nu putea nici măcar să o privească în față. Părea că așteaptă efectul cuvintelor rostite, apoi se ridicase, trăsese cu urechea și, chiar înainte să iasă din cameră, adăugase:

— Faceți ce doriți. Soarta mea e în mâinile dumneavoastră.

Chiar și acum, lui Maigret îi era greu să creadă în realitatea acestei scene, în care jucase un rol de figurant, întins în pat, umilitor. Nu era deosebit de cochet și totuși îi era rușine că o fată îl surprinsese în pat, buhăit la față de primul somn. Și mai ofensantă fusese atitudinea acesteia, care abia dacă îi acordase atenție. Nu-l implorase, așa cum s-ar fi putut aștepta, nu se aruncase la picioarele lui, nu plînsese.

Îi revedea fața regulată, care aducea puțin cu cea a tatălui ei. Nu ar fi putut să spună dacă era frumoasă, dar păstra o amintire

de plenitudine, de echilibru, pe care nici acest demers necugetat nu reușise să-l rupă.

— Sînt însărcinată cu Albert Retailleau... Dacă află tata, nimeni nu mă va împiedica să-mi pun capăt zilelor...

Maigret sfîrși cu îmbrăcatul, își aprinse prima pipă, deschise ușa și porni pe coridor pe bijbîite, pentru că nu găsea comutatorul. Cobori scara și, jos, nu văzu nicăieri lumină, dar auzi zgomotul unei sobe scotocite de un vâtrai. Se îndreptă spre acel zgomot.

Un firicel de lumină galbenă se vedea sub o ușă care dădea în sufragerie și, după ce bătu ușor, intră.

Se afla în bucătărie. Etienne Naud stătea la capătul mesei, cu coatele pe lemnul alb, și minca un bol de supă, în timp ce o bucătăreasă bătrînă, cu șorț albastru, stîrnea jarul din sobă.

Naud fu neplăcut surprins – Maigret își dădu bine seama de asta –, pentru că fusese văzut luînd masa în acea bucătărie, ca un țaran.

— V-ați și trezit, domnule comisar?... Vedeți... Am păstrat vechiul obicei de la țară... Indiferent de ora la care mă culc, la cinci dimineața sînt în picioare... Sper că nu eu v-am trezit?

La ce bun să-i spună că fusese trezit de apa de la closet?

— Nu vă ofer un bol de supă, căci presupun...

— Ba da...

— Léontine...

— Da, domnule, am auzit... Imediat...

— Ați dormit bine?

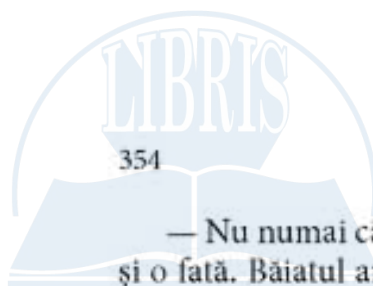
— Destul de bine... Totuși, mi se pare că, la un moment dat, am auzit pași pe coridor...

Maigret spunea asta ca să afle dacă Naud își surprinsese fiica, dar uimirea gazdei sale păru sinceră.

— Pe la ce oră?... În cursul serii?... N-am auzit nimic... Adevărul este că la început dorm buștean... Probabil că a fost prietenul nostru Alban, care s-a dus la closet... Cum vi se pare?... Simpatice, nu-i așa?... Mult mai cultivat decît vrea să pară... E greu de imaginat numărul de cărți pe care reușește să le citească... Știe tot, pur și simplu... Păcat că n-a avut noroc cu nevasta lui...

— A fost căsătorit?

Deoarece crezuse că Groult-Cotelle este tipul celibatarului de provincie, Maigret deveni bănuitor, ca și cum i s-ar fi ascuns ceva, ca și cum celălalt ar fi încercat să-l înșele.

— Nu numai că a fost, mai este și acum. Are doi copii, un băiat și o fată. Băiatul are probabil doisprezece-treisprezece ani...

— Soția locuiește cu el?

— Nu... Trăiește pe Coasta de Azur... E o poveste destul de dureroasă, și la noi nimeni nu mai aduce vorba de ea... Era totuși o persoană de familie foarte bună, o Deharme... Da, ca generalul. E nepoata lui... O tină ră femeie puțin cam excentrică și care nu a putut să înțeleagă că trăia la Saint-Aubin, nu la Paris... Au fost câteva scandaluri... A profitat de o iarnă foarte aspră ca să se instaleze la Nisa, și nu s-a mai întors de-atunci; trăiește acolo cu copiii... Hmm!... Nu trăiește singură, firește...

— Soțul ei n-a cerut divorțul?

— La noi nu se face așa ceva...

— Cine a avut avere?

Etienne Naud se uită la el cu reproș, căci ar fi preferat să nu facă această precizare.

— Sigur că e foarte bogată...

Bucătăreasa se așezase ca să macine cafea într-o rișniță veche, cu un capac mare de cupru.

— Aveți noroc: nu mai plouă. Dar cumnatul meu judecătorul, care e totuși de-aici și cunoaște bine locul, ar fi trebuit să vă sfătuiască să vă luați niște cizme. Sîntem în plină mlaștină. Închipuiți-vă că, pentru a merge la unele dintre fermele mele, pe care le numim cabane, trebuie, vara cît și iarna, să folosesc o barcă... În privința cumnatului meu, sînt puțin jenat că a îndrăznit să ceară unui om ca dumneavoastră...

În mintea lui Maigret stăruia de seara trecută o întrebare. Se afla în casa unor oameni de treabă, care nu aveau nimic de ascuns și care îl tratau cum puteau mai bine pe oaspetele trimis de la Paris, sau el, Maigret, era omul nedorit pe care judecătorul de instrucție Bréjon îl impusese în mod nechibzuit unor persoane stînjinite, care s-ar fi lipsit cu dragă inimă de el?

Îi veni ideea să facă o experiență.

— Puțină lume coboară la gara din Saint-Aubin, spuse el, sorbindu-și supa. Cred că ieri eram doi, în afară de o țărancă bătrînă, cu bonetă.

— Întocmai.

— Cel care a coborît o dată cu mine e de pe-aici?

Etienne Naud ezită. De ce? Văzu că Maigret îl privea foarte atent și îi fu rușine de ezitarea lui.

— Nu l-am mai văzut niciodată, se grăbi el să răspundă. Ați văzut că ezitam între unul și celălalt...

Maigret schimbă atunci tactica.

— Mă întreb ce caută aici sau, mai curînd, cine l-a chemat.

— Îl cunoașteți?

— E un detectiv particular. Va trebui, din această dimineață, să știu tot ce face. Probabil că a tras la unul dintre hotelurile de care mi-ați vorbit ieri...

— Vă voi duce imediat acolo cu brișca.

— Vă mulțumesc, dar prefer să merg pe jos, de colo-colo, la întîmplare...

Prin minte îi trecu deodată un gînd. Oare Naud nu vruse să se folosească de faptul că Maigret dormea, ca să se ducă de dimineață în sat și să se întîlnească cu inspectorul Cavre?

Totul era posibil, și comisarul se întreba dacă nu cumva vizita fetei făcea parte dintr-un plan pus la cale de întreaga familie.

Dar în clipa următoare alungă toate aceste gînduri.

— Sper că fata dumneavoastră nu e grav bolnavă...

— Nu... Dacă vreți să vă spun adevărul, nu cred că e mai bolnavă decît mine... În ciuda eforturilor noastre, a ajuns și la urechile ei ceea ce se zvonește în ținut... E mîndră... Așa sînt toate fetele... Asta durează de trei zile, și cine știe dacă nu cumva i-a fost rușine să apară în fața dumneavoastră...

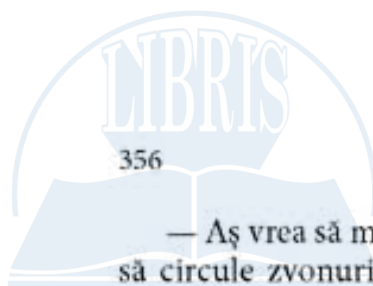
„Nici vorbă, amice!” își zise Maigret, gîndindu-se la vizita pe care i-o făcuse fata în cursul nopții.

— Nu ne ferim de Léontine, continuă Naud. Mă știe de cînd eram mic de tot. E în familia noastră de... de cînd, Léontine?

— De la prima mea împărtășanie, domnule.

— Mai doriți puțină supă? Nu?... Vedeți, mă aflu într-o situație jenantă și mă întreb uneori dacă nu cumva cumnatul meu a făcut o greșeală de tactică... Îmi veți răspunde că el cunoaște mai bine aceste lucruri decît mine, pentru că asta e meseria lui... Dar, de cînd trăiește la Paris, poate că a uitat puțin atmosfera din provincie.

Ar fi fost tare greu să crezi că nu era sincer, căci vorbea cu ușurința omului care spune tot ce are pe suflet. Stătea acolo, cu picioarele întinse, umplîndu-și pipa, în timp ce Maigret termina de mîncat. Erau învăluiți de o căldură plăcută, cafeaua rișnită parfuma bucătăria, în timp ce, în întunericul din curte, valetul fluiera ușor ocupîndu-se cu țesălatul.

— Aș vrea să mă înțelegeți bine... Din timp în timp, se întâmplă să circule zvonuri despre unul sau altul... Știu că, de data asta, acuzația e gravă... Mă întreb totuși dacă nu e mai bine să fie tratată cu discreție... Ați acceptat să răspundeți invitației cumnatului meu... Ne-ați făcut onoarea să veniți... La ora aceasta, puteți fi sigur că deja se știe... Limbile sînt slobode... Presupun că veți interoga oamenii?... Imaginația lor se va înfierbînta și mai mult, și iată de ce, sincer vorbind, mă întreb dacă asta e o metodă bună... Nu mai mîncați? Dacă nu sînteți friguroși, vă propun să mă însoțiți în mica inspectare a proprietății pe care o fac în fiecare dimineață.

Maigret își îmbracă pardesiul în momentul în care servitoarea cobora din camera ei, căci se trezea cu o oră mai tîrziu decît bucătăreasa. O ușă se deschise spre curtea rece și umedă. Timp de o oră, merseră de la un staul la altul, în timp ce bidoanele cu lapte erau încărcate într-o camionetă.

Cîteva vaci erau duse chiar în acea zi la un tîrg din apropiere, și văcarii în haine închise la culoare le adunau la un loc. În fundul curții, se aflau un mic birou, o sobă mică și rotundă, o masă, registre, stelaje, un angajat cu cizme ca și patronul lui.

— Mă scuzați o clipă?

O singură lumină era aprinsă la primul etaj la casei. Se scula doamna Naud. Groult-Cotelle încă mai dormea. La fel și fata. Servitoarea făcea curat în sufragerie.

Și, în întunericul curților și acareturilor, bărbați și animale se deplasau de colo-colo, și motorul camionetei duduia.

— Gata... am dat cîteva ordine... Mai tîrziu, mă voi duce cu mașina la tîrg, căci trebuie să mă întîlnesc acolo cu cîțiva colegi... Dacă ați avea timp și dacă aș ști că vă interesează, v-aș explica mecanismul afacerii mele. În celelalte ferme, cresc vaci obișnuite, lucrînd în același timp pentru fabrica de lapte... Aici însă, ne ocupăm mai ales de animale de rasă selecționate, cele mai multe fiind vîndute în străinătate... Trimit și în America de Sud... Acum, vă stau la dispoziție... Peste o oră se va face ziuă... Dacă aveți nevoie de mașină. Sau dacă vreți să-mi puneți întrebări... Nu vreau să vă stingheresc cu nimic... Simțiți-vă ca acasă...

Părea un om deschis cînd vorbea astfel, și nu se încruntă deloc cînd Maigret îi răspunse:

— Păi, dacă îmi dați voie, mă voi duce să fac o mică plimbare...

Pămîntul mustea, ca și cum canalul, care se vedea pe stînga, ar fi dat pe dinafară. La dreapta, se întindea taluzul căii ferate. La